

له دوو تووی ی ژانیکا

● دلسوز عبدالرحمن سورانی ●

سه ری گلوله په کی ناوه ژووی دایه دهست هه نگاهه کانت ..
«هیچ غیب نی په گه ر لای وه ستا که ی پاره بینم و بپیه مه
لای دکتور دوا ی چاک بوونه وه ی به قه رز نه داته وه ، به لام تو
بلای «سه ربه ست» رازی بیت رهنگه بزانی پاره م قه رز کردوه
هر له گه لیشم نه په ته لای دکتور ، قه یناکه دکتور نه هینمه
سه ری رهنگه نه په تی فه حسی کات ، دیاره سه ری سوړده مینی و
لیم ده پرسنی چون توانیم دکتور بانگ بکه م» .
دیسانه وه برپاره کات نوشستی هینا و سارد بسوویه وه
که وتیه وه سی و دوو کردنی دلی خوت .. «جا با تووړه بی
باجوینیشم بی بدات ، گرنک نه وه یه چاک بیته وه ،
نه خوشی په که ی له کول بگرم ، دوا ی هه فته یه ک هه موویمان
بیرده چیته وه نه ویش به دم نیش کردنه وه قه رزه کان
نه داته وه . که می تروسکایی هیوا له تاریکستانی دل
لاوازه که تا داگیرساو دلی خوت دایه وه . بی وه ستان هیزت دایه
به نه ژنو کانت وه ستایته سه ری ، له گه ل نوشتانه وه تا دلوی
فرمیسک خلیسکایه سه ر زهویه که وه دسه بجه جی هه لی مزی ..
«منیش وه که نه و زهویه تینوم .. نه یوونی ده می برینه کانی
شه قار کردوه وه ده می بو دهرمان داچرپویه دهرمانیش داوا ی
پاره م لی ده کات .. پاره .. پاره .. پیت نایه نه و دیو دهرگای
ژووره که دیمه نی «سه ربه ست» چرنوکی له دهماره کانت گرت و
درکی له سه ر دلتا چه قاند «له سه ر لباده شپه که راکشاپوو
گینگلی نه دا بیلبله کانی بسونه ماسی په کی سه رشیت و
له دریای چاوه کانی مه لیا ن ده کرد جارجاره ش شه پولی

له ناو دهرگای ژووره که تا دوش دامابوویت ، خهرمانی
خه مه کانت به با ده کرد ، سه ری گلوله ی بیرکردنه وه ت
نالوزابوو ، دهماره کانی میشکت نامو بسوویون ، ژانه کانت
دلایان ده گوشیت ، پیچکه ی کاروانی فرمیسک له ناو گه رووتا
په نگی خوار دبووه ، زووخواویان نه چورانه سه ر دلت و سیه کانتی
دانه رزان ، چه ند دلوی پیکیش له که ناری پیلووه کانت راکشاپوون
جارجاره ش گلور ده بوونه وه به ناو دیراوی لوچه کانی دم و جاوتا
نه پرژانه سه ر زهویه گله که و که می له نازاره کانتی له گه ل خویا
گور ده کردو سکونایی دلت ده هات ، پرچه سه ی په کانت چاویان
تی بریبوویت و له گه ل هه لمزینی خه مه کانتا زیاتر کال ده بوونه وه
ههستی ته نهایی و بی که سی قه فه زی سنگتی گهوشی بوو ،
دهستی خستبووه بینه قاقای تیشکی خوره که و سه ری دنیات
لی هاتبووه یه ک ، هه وری خه میکی تووړه بالی به سه ر ناسمانی
چاوه بچووک و کزه کانت کیشاپوو ، دهریابه ک شه پولی تووړه
له ناخته وه گیزی نه دایت ، نه ژنو کانت له ناو برسیتی و
بی خه مخوریا نه له رزی ، تابلوی سیما پیرو بی دهره تانه که ت
رومانیکی پر کویره وه ری و هه ژاری له ناو په راوی دیراوه کانی
دهم و چاوو نه و دیو چاوه کزه کانت هه خوی حه شاردا بوو ،
تاووتوی دهرمانی چاره سه ر کردنی نه خوشی په که ی
«سه ربه ست» . هه موو بیره وه ری په کانتی له خویا
خنکاند بوو ... چارت نه ما .. نابی هه روا مهرگ به ناره ژووی
خوی گالتی په بیکات ، نه خوشی به هه وه سی خوی
هه لی شله پینی ، دوا جار بریاریک له میشکتدا خوولی خوارد ،

فرميسك له ته لېه ندى كه نارى پرژانگه كانپه وه ده رازنه بپوون و به سر پومه ته لاوازو زهره ه لگه راوه كانيا هيليكيان نه كيشا بيلوه كانى سيس بووبوون ، ليوه كانى ووشكو وه لېزر كاپو به بهر شالاوى چرپووكى دانه كانيا نه له رزى جى پى دوى - انى شاشيش له سر ليوى خواره ويا جيمابوو سر تا خواري قوچه ي كراسه چه ورو گريساوى په كى ترازانپوو به راسوه كانى له ده رابه ي دوكانى نه كړد بووبوه چه شارگى هزاره ها ناواو و خه ونى په نكاوړه ننگ كه وه كو ملوانكه خوى نه گه ردى دليه وه نالانپوو ، قزه زهره و لووله كشي هينده ي تر نالوزو شهرزهيان كړد بوو وه كو درك چه قبيوونه لا ملو ناوچه وانى چارچاره ش كه نازاره كه ي چنگى ده خسته وه ناو سكي و پيخوله كانى به په كا نه كوشى وه كو مار لولى نه خوارو به چنگ زهويه گله كه ي ه لده كه ن و جيهانى دووه مى به رچاو ده خست وه كو باوه شى به خوشه ويستى كى نزيكيا بكات لباده كه ي نه نووسان به خويه وه و به قه پ نه كه و ته ويزه ي له نيوان دانه كانيا جيره ي ده هات ، قه فزى سنگى ته سك نه بووه سى په كانى ليك نه نالان و به په له پروزى ه ناسه كان گوزه ريان ده كړد ، دلى ده كه و ته ته په ته پ و به هر چوار په ل سه ماى ده كړد ، له شى بپووه پشكويه كى سوورو كړى لى به رز نه بووه ...

نه م تابلو كړاويه نا كړد انى ناختى به جوش هيناو كه لله تى هيناپه كول .. ده سبه جى عبا په ننگ ژه ننگه كه ت له له ش و لاره لاوازه كه ته وه نالان و به ره و دوكانه كه ي وه ستا ه نكاوه كانت كرت به كوله وه ريكاكه له بهر چاوتا دريژ بووبووه هر چه ندت ده كړد ه نكاوه كانت پى ي رانه ده گه يشت وه ك بته وى رقى دلت به سر زهويه كه يا بريژى پيت له زهويه كه توند تر ده كړد كه يشتيته سر شه قامه ته سك و تاريخه كه له دووره وه دوكانه چه ورو گريساويه كه ي وه ستابوت پى ده كه نى دلت كه و ته په له په ل چرپووكى له په راسوه كانى سنگت ده كرت و ده ويوست ده ريقه ده ره وه نه ژنوكانت نه له رزين . سه رنجت پرژانه ده ورو به رو ناو دوكانه كه .. نه ه نديه كى لاوازي لووت دريژى سر پروتاوه له ته نيشت دوكانه كه وه چه قبيوو ، ده ستيكى كړد بووه چه نه ي ، چاوه بزه كانى و ده سته كه ي ترى وه كو كولاره به ده ست مندا له قز زهره و سبه ي كه له كه وه نه هات و نه چوو له وه نه چوو كه مانى كرتبى به چوار پينجيكيش به ربونه گياني

نو تومبيله گيلاسى په كه له بهر خوله كه يا نه بريسكاپه وه وه ستاش له بهر ده م كا ادا بووبوه نه مام و قسه ي بو ده كړد چارچاره ش مندا له كه ي نه دوان و روومه ته خره كانى رانه كيشا ... كه مى سله ميته وه تاكه خونچه ي هيات سيس بوو ، قيزت له وه ستاو دوكانه كه ي كړده وه بارى گراني خه مه كه ت هينده ي تر قورس بوو به گران ه نكاوت ده نا لاشه ي خوتت بو ه لنه نه گيرا به لاي دوكانه كه دا تى په ريت خوت و انيشاندا كه بو په كه مجاره به م ناوه دا گوزه ريكه يت به لام گوپچكه كانت هه موو سر په يه كى ناو دوكانه كه ي قووت نه داو سو راخى بيستنى ووشه يه ك بوويت كه بوئى نيش كړدى «سه ربه ست» ي لى بيت به لام نه بوو وه ستاى ده مروت هه گبه يه ك مه راى به سر كابرادا قلمپ كړده وه :

- ته شريفتان ده ميكه له پارس گه راونه ته وه ؟ ياخوا به خير بينه وه .. نى ي عه مه ليا ته كه ي هينى خان سه ركه و توو بوو ؟ .. بى گومان له وى نه ك عه مه لياتى كورچيله هى ده ماغ و دلش ده كه ن . تا زياتر دوورنه كه و تيته وه شه بولى قسه كانى وه ستا هياو شتر نهيدا له كه نارى بيستنى گوپچكه كانت و بيت له قسه كانى ده كړده وه ، ووشه كان له ميشكتدا ده سته و به خه ي په كتر نه بوون .. له ژير به رداشى تاووتوه كانت دا بوت نه ته هار او ووردو خاش نه نه بوون .. «سه ربه ست» راست ده كات چون داواى يارمه تى لى بكم هه فته يه ك زياتره نه خوشه ه رليشى نه برسپوه خوړه ننگه پيشى بليم «سه ربه ست» لاي تو شا كړد بوو و نه خوش كه و تووه و پيوستى به پاره هه يه بو ده رمان هر خوشى هه له بكات ، په ننگه بليت «سه ربه ست» ناو لاي نيمه نه بووه ، په ننگه شا كړده كان هه مووى كو بكا ته وه نه وانيش له بهر خويان لايه نى وه ستا بگرن دواى چه ند شووره يى په .. بو «سه ربه ست» ..

كاتى به خوت زانى شه قامه كه ت جى هيشتپوو به ده ست به تالى و كولى خه مى تازه وه ملي كولانه خوارو خيچ و داپرو خاوه كانت كرت ده روازه ته خته كه ده مى بو كړد يته وه په ننگه په كيكي نه شاره زا به م ناوه يا بروت خوى پيدا بكات و ابزانى نه ميش كولانه ناهه قيشى نى په ، سه رايه كى دوور دريژى گل ، داپرو خاور رزيوه ، ده دوانگزه مالى ناواره و بى ده رته تانه كانى

گه پړانه وه

ناریان فرج عبدالله

(۱)

چې ند جاري سهرت به م لاو لای سهرینه چلکنه که ی ژیر سهرتا وهرچه رخاند. خو لې زړانه که ی چې ن شه وئې له وه و بهر نه مشه ویش پیلوه کانی له یه ک توراند بویت. به چمکیکی لیفه که ت سهر وچاوت شارده وه. هه روهک ته نگه نه فاس بوبیت، لیفه که ت لانا. ده زووله ی پوانینت به بنمیچه که وه گری دا. بو یه که م جاره پهره نامه ی ژیانت رود او یکی تا ناسای له خوی نه گری. وا له چې ند دیمه نیکدا له بهر چاوت نوره بری له یه ک نه که ن و به گزی یه کا نه چن. زالتیرینیان دیمه نی کچه قه شه نگه که ی به یانیانی ری قوتابخانه ت بوو چه نی پیست بی بوو نه توت پهری یه کی ناو وینه کانی حه رزه تی مریمه. نه فسونیکی نادیار به ره وده ریای خه یالای ناخی چاوه کانی کیشی نه کردیت. شه قامه که ت له بهر چا و نه بوه یوازیکې بی ریبار. قامکه ناسکه کانی له په نجه کانت نه نالاند. بالام دیمه نیکی تر وهک بروسکه ناوینه ی دیمه نی یه که می له بهر چا و وردو خاش نه کردیت. پووی خه نده باری هاوړی ساکاره کانت. تارمایی کولانه ته نگه به ره تاریکه که تان. گوزهرانی خوتانت پیش چا و نه که وت، بیزاری یه ک چاوه کانی بی لیک نه نایت، به م دیمه نه شه بولی رق و بیزاریت شیت نه بوو بویه له بهر چاوت ویلت نه کرد... بنمیچو داره پراو لایلونه داکوتراوه که ی بانی، دیواره گل که چه که ی نه و بهرت، په نجه ره بوره که ی ژوور سهرت، پرخه پرخه که ی باوکت ناوازیکی دیرینه ی نه م شه وو شه وانت بوون، هه ناسه یه کی گهرمت هه لکیشا.

(ژیانیکی بوچو، رهش :، نه بونی، نه ریت، گبروگرفت، تو بزانه سه مایه ن جلیکی هاوچرخ، پیکه نینیک، هه ر هیچ شتی

شاری تی پړاوه مندالاکانیان رژاونه ته یه کو له حه وشه که یا نه چن به یه کا به ده روزه که یا نه بی هه ر له کولان ده چی خوت کرد به ده می نه هه نگه که یاو له هه یوانی شه شه ما گیرسایت هه خوره تاوه که ش میشکی کولانبویت عه با پزیوه که ت به سنگیکی بهر هه یوانه که یا هه لواسی و خزایت ژووری ، «سهر به ست» له سهر لباده که نارام بوو بوو خاموش بوو بوووه . موچرکیک له ته وقی سهری دایت و له که له موو سستی پیته وه ده رپه ری هه سست راگرت لی نزیکه که وتیته وه له ژوور سهریا به چوکا هاتی «وهستا .. دووکان .. نه فندی .. منداله گوپ خپه که .. عه مه لیاته که ی هنیخی خان ..» وه کو خه ویک به بهر ناوینه ی میشک وچاوت تی په ری سهرت به سهر دم وچاوه زهر دو لاوازه که یا شور کرده وه چاوه کانی له ده ریای خه ویکې قولا تقووم بوو بوون دهستی راستی له سهر سکی دانابو ، دهستی چه پیشی بوو بوو به ژیرخویه وه ، دهستی چه پیت بهر ز کرده وه وه کو په پو خزایه خواری دهستی به سهر رومه ته کانیا گیرا له وه جاحی ژووره که تان ساردو سرتیر بوو وه کو شیت به ده وریا نه هاتیت و نه چویت ..

- سهر به ست .. سهر به ست گیان .

...

«سهر به ست» له دوتوی ژانه که یا کوچی کرد له جیهانی دووه ما بوو بوو میوانی باوکه جوانه مهرگه که بی و توشی له غوریه تی بی که سی و هه ژاریا به جیهنشت ، تویشووی ناواته ساواکانی له گل خویا برد ، چاوه کانت ژیره و ژوور بوون ، میشکت له کار که وت ، وه کو مقه بیا له جی ی خوتا ووشک بویت .

تیشکی خوریش له چوارچیوه ی په نجه ره ته خته که وه خوی کوتابوه ژووره وه که تاکه میوانیکت بوو له پرسه که ی «سهر به ست» دا زهر د هه لنگه رابی و ناگاداری میژووی روژگاری بی که سی و نه بوونی و هه تیویتانی تومار کردی ، خوره که ش له دوره وه گری توره یی نه پړان .